

DIMENSIÓ SOCIAL DE LA CULTURA

*Estat de la cultura
i de les arts
06_2018*

Generalitat
de Catalunya

Co NC A

Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

conca.gencat.cat

 @CoNCATwits

 @ConsellCulturalArts

#InformeannualCoNCA

Podeu descarregar
la versió completa
d'aquest l'informe a:

conexió a internet:

Xarxa: Sales FB

Contrasenya: 11Sales_FB

El document *Estat de la cultura i de les arts 06_2018. Dimensió social de la cultura* ha estat elaborat pel Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) en compliment de l'article 4.a) de la Llei 6/2008, de 13 de maig, que regula l'entitat, en el qual s'estableix que aquest organisme té per funció l'elaboració anual de l'informe sobre l'estat de la cultura i de les arts de Catalunya.

Aquest document fou aprovat pel Plenari del CoNCA el 19 d'octubre de 2018.

Podeu descarregar la versió electrònica d'aquest informe a:

També el podeu trobar a la web conca.gencat.cat

Barcelona, novembre de 2018

Dimensió social de la cultura

1. Infrafinançament i deures pendents

La política cultural de la Generalitat s'ha centrat, des del primer moment de l'autogovern, a donar suport a la creació d'una infraestructura cultural, focalitzada en el desenvolupament dels sectors artístics tradicionals (música, dansa, teatre, arts visuals, cinema...) en tota la seva cadena de valor (creació, producció), així com a finançar la construcció dels espais culturals destinats a la seva difusió.

La necessitat, primer, de crear una infraestructura artística de base i, després, la manca recurrent de recursos que ha sofert el Departament de Cultura no han ajudat a replantejar i ampliar el focus i les prioritats de les polítiques culturals.

En aquest moment en què, per primer cop des de la crisi del 2010, s'incrementa la possibilitat de finançament, és peremptori obrir el debat sobre les mancances, les prioritats i els nous camps en els quals han d'incidir les polítiques culturals, partint de les premisses següents: mantenir la qualitat de les propostes artístiques i les oportunitats de presència internacional dels creadors; garantir un contracte social digne als professionals de la cultura; assegurar el compliment de la llei de propietat intel·lectual; obrir noves línies de suport a la creació contemporània, i sobretot assolir un nou sostre de finançament que inclogui:

- el 2 % del pressupost del govern
- l'1% del pressupost de les obres públiques
- recursos obtinguts amb la taxa a les operadores telefòniques i distribuïdores de continguts
- recursos recaptats amb la taxa turística
- nova llei de participació i mecenatge
- inversió en cultura per part de la societat civil, siguin ciutadans o empreses
- noves línies d'RSC que incrementin el compromís empresarial amb el desenvolupament cultural
- etc.

Aquests són alguns dels temes pendents que només serà possible abordar amb un major increment i una més gran centralitat de la cultura en l'estructura organitzativa i econòmica del govern.

Les mancances que coneixem no poden ser un argument (o una excusa) per invisibilitzar la necessitat d'atorgar prioritat social a les polítiques culturals, a fi d'assegurar una distribució més equitativa des d'un punt de vista del territori i vetllar perquè la relació de la cultura amb els ciutadans es construeixi sobre la base d'una major equitat: equitat d'accés, de capacitació i de possibilitats de participació.

L'estructura organitzativa creada en el Govern s'ha mantingut més o menys estable al llarg dels anys, impermeable a l'evolució i als canvis que s'han produït a la societat i que han transformat radicalment l'entorn i les necessitats. Han nascut noves disciplines i nous formats; s'han creat nous canals d'accés, de consum i de participació, i, sobretot, la societat s'ha diversificat en un entramat complex que ha afavorit l'aparició de diferents nivells d'accés i de capacitat per viure i gaudir del fet cultural.

Si entenem la cultura com a part estructural d'un país, no es pot obviar posar l'accent en el que la cultura representa com a motor de cohesió social i garant dels drets de llibertat i equitat.

Contràriament al que ha succeït en molts països europeus, les polítiques adreçades a garantir la democràtització, i també la democràcia cultural, no han tingut prou espai a Catalunya. Pierre Bourdieu deia que «la necessitat de cultura» es construeix i que és sobretot «l'absència de cultura» el que engendra les desigualtats. Segurament, aquests dos termes —«absència de cultura» i «desigualtat»— són dos eixos que haurien d'impregnar de manera urgent les nostres polítiques culturals.

2. Redefinir el concepte i model de política cultural

Debate sobre quin model de política cultural volem implica debate sobre quin país volem. La definició dels àmbits d'actuació i del que entenem per cultura és en si mateix un gest d'afirmació. Cada país ha adaptat el concepte de cultura en funció del lloc que ocupa en la seva estructura social i política. Són molts els exemples que poden inspirar-nos. Alguns països (com ara França), amb una mirada patrimonial i de conservació dels valors que defineixen el país, han inclòs el paisatge com a espai de protecció patrimonial, d'altres incorporen al concepte de cultura l'àmbit del pensament, la cultura científica i l'àmbit intel·lectual, i promouen la creació de *think tanks* i d'estructures que aporten reflexió sobre els canvis i transformacions que viu la societat des de les fronteres del coneixement. La Unió Europea, amb una concepció més orientada a la cultura com a motor d'innovació i creació de riquesa, posa l'accent en les indústries creatives i, especialment, en la moda, el disseny, l'arquitectura, els videojocs o les propostes de creació digital, com a nous espais de creació de talent, d'oportunitat per a la creació artística, i com a prioritats de creixement econòmic. I en quasi tots els països del nord d'Europa el binomi entre cultura i educació, i la cultura com a motor social formen part cada vegada més del centre de les seves polítiques públiques culturals.

El CoNCA reclama des de fa temps aquesta mirada holística de les polítiques culturals, convençut de la centralitat i l'horitzontalitat del rol de la cultura en totes les àrees de govern: economia, turisme, immigració, tecnologia, educació, participació... Això implica incrementar l'àmbit d'actuació, obrir un major ventall de competències i assumir un rol de transversalitat interdepartamental capaç de crear les sinergies i sumar noves línies d'actuació en tots els camps.

En l'enquesta de participació cultural que realitza anualment el Departament de Cultura queda de manifest aquesta disfunció entre la cultura que es desenvolupa en les polítiques de govern i allò que el ciutadà entén i defineix com a cultura. Una part important dels enquestats identifiquen el coneixement i la ciència com a activitats associades a la cultura i en segon lloc se situen els que entenen la cultura com l'espai de tradicions, llengua i costums d'una societat.

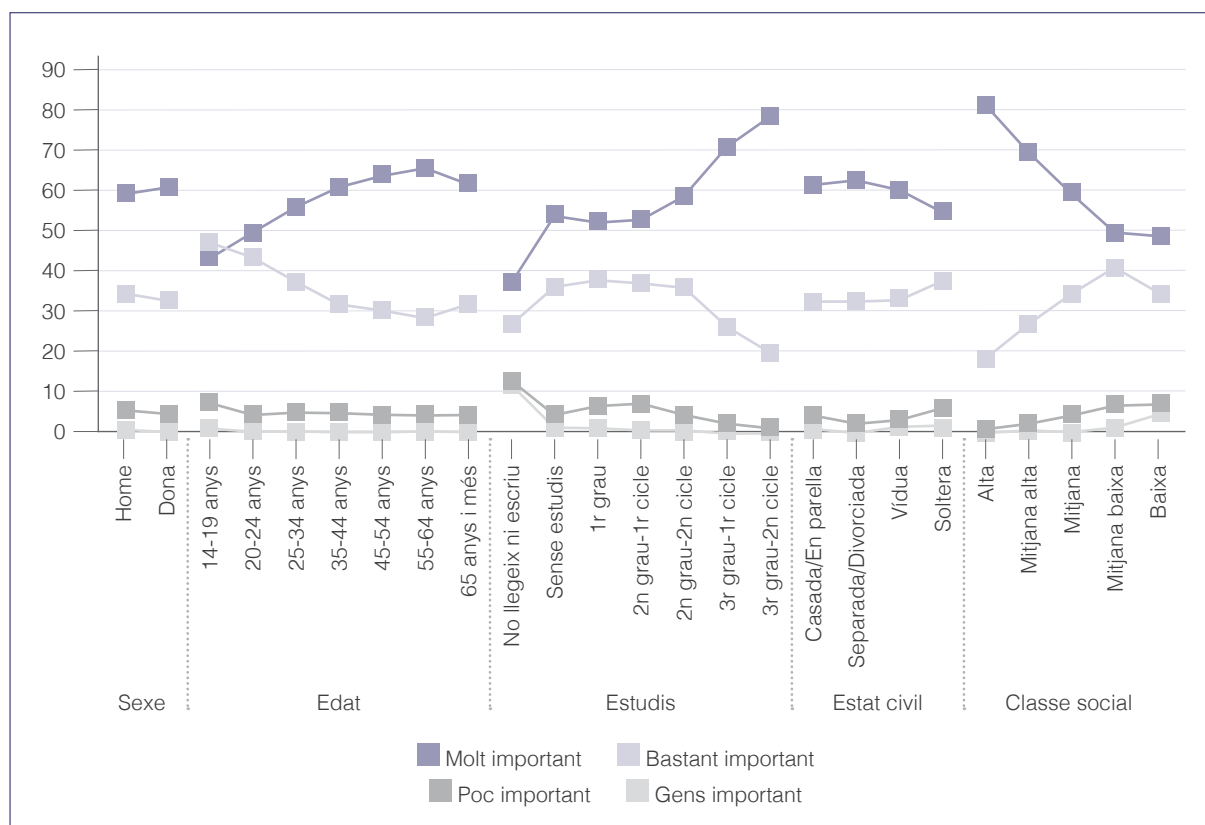
El que és avui objecte d'actuació del Departament de Cultura del Govern —literatura, art o museus— només és valorat per un 22 % de la població, amb la peculiaritat, a més, que aquest percentatge correspon al segment de població més format i amb el nivell econòmic més alt. Aquestes dades posen l'alarma en els dos sentits: la necessitat d'ampliar l'objecte de la cultura, però també el subjecte a qui s'adreça. «Més cultura i per a més gent» hauria de ser un dels principals objectius a assolir.

3. L'educació: eix central de les polítiques culturals

La relació existent entre l'interès per la cultura, d'una banda, i el nivell d'estudis i el nivell socioeconòmic de la població, d'una altra, fa evident una vegada més la necessitat d'obrir espais de col·laboració entre les dues àrees de govern: cultura i educació. El valor que es confereix a la cultura creix proporcionalment a mesura que s'incrementa l'edat (5 punts percentuals cada 5 anys) i es duplica en funció de l'increment del nivell d'estudis i a mesura que s'incrementa el nivell socioeconòmic de la població (el 80 % de la població amb rendes altes considera important la cultura enfront del 40 % de la població amb rendes baixes). Per això, a més d'unir estratègies dels dos departaments — cultura i educació—, apostem per introduir l'educació artística en l'àmbit escolar des dels primers nivells educatius i fomentar el coneixement de totes les disciplines artístiques com a eix de formació de la persona.

Grau d'importància de la cultura segons perfils sociodemogràfics, en percentatge

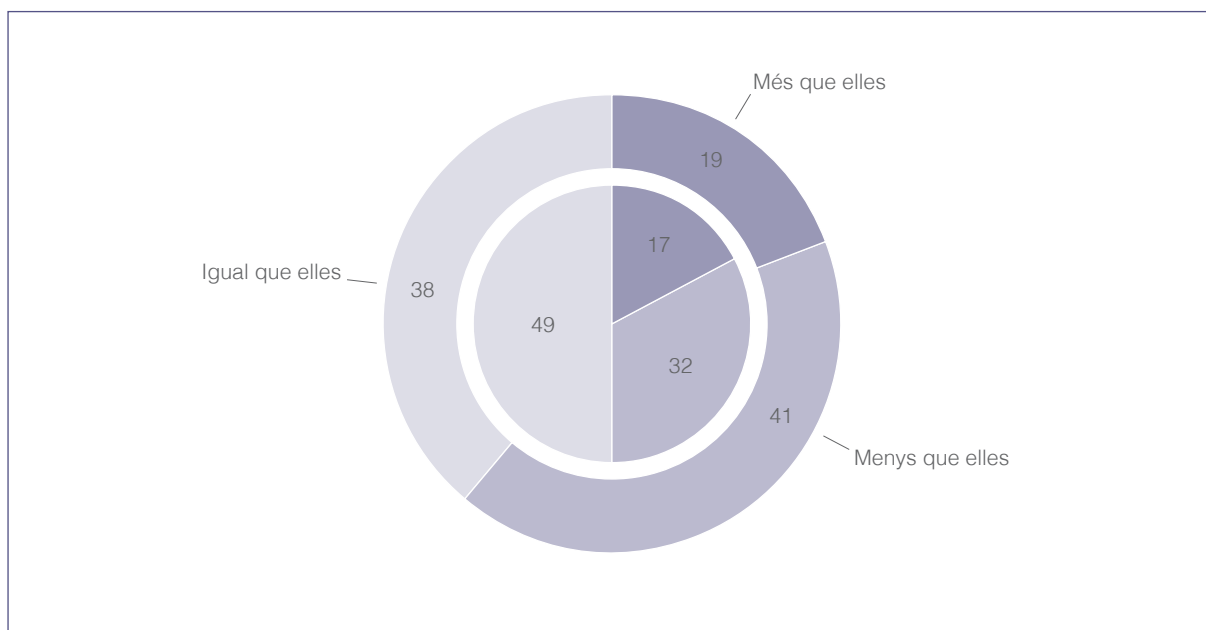
Font: Departament de Cultura, *Enquesta de participació cultural 2013*.

4. Existeix la pobresa cultural?

A més de les diferències òbvies per nivell de renda i formació, s'observa que el nombre de ciutadans que tenen un sentiment de pèrdua en la capacitat d'accés a la cultura s'ha incrementat. És el que en l'àmbit social s'identifica com la «pobresa relativa», produïda pel sentiment de sentir-se més pobre que la gent que identifiqués com el teu col·lectiu social i cultural. En aquest cas, les persones que consideren que tenen menys accés al consum cultural que aquelles que són demogràficament i socialment semblants s'ha incrementat un 10 % en tan sols un any.

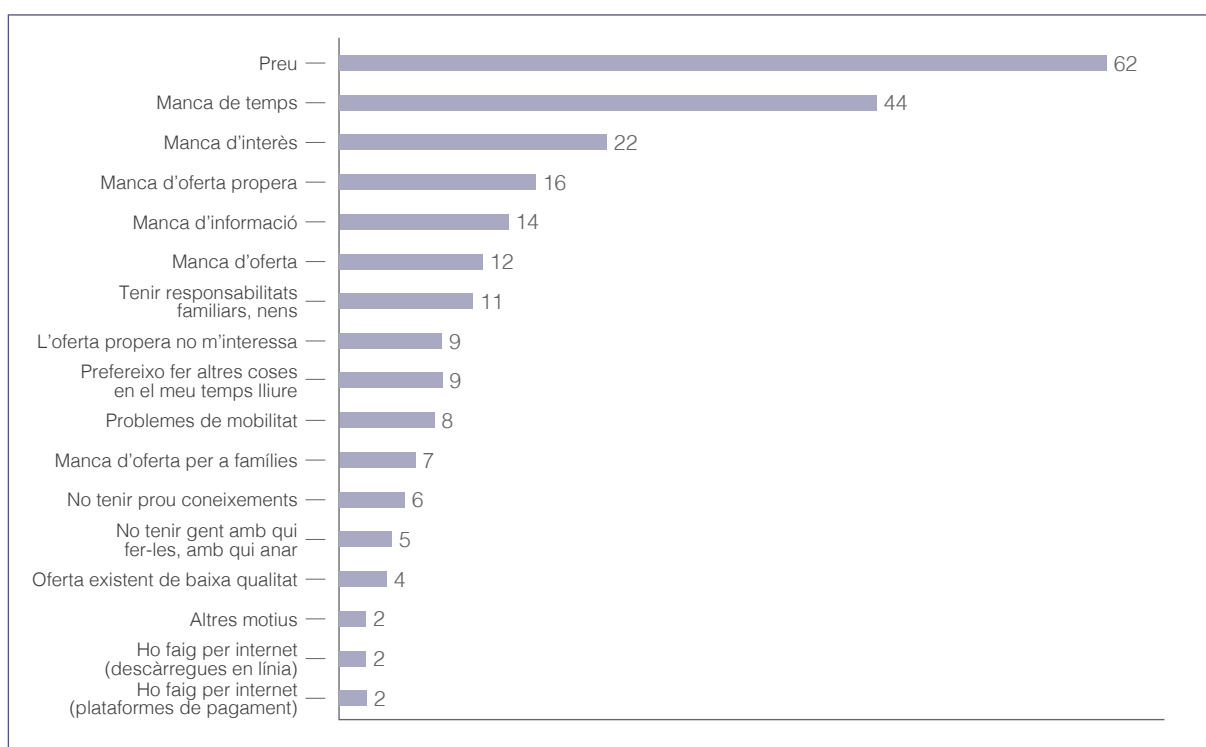
Quan es respon sobre la principal motivació dels ciutadans en el moment de consumir cultura, si bé el grup més nombrós correspon als que prioritzen passar-s'ho bé i en segon lloc se situen els que valoren la qualitat de la proposta o dels artistes que hi participen, un 40 % de ciutadans prioritzen la gratuïtat de l'oferta, més d'un 60 % consideren que el preu és una dificultat en l'accés i quasi el 80 % demanen reduir els preus de les propostes culturals.

Comparació del consum cultural individual amb el que realitzen altres persones de la mateixa edat, en percentatge

Nota: L'anella exterior correspon a l'any 2015 i al cercle interior a l'any 2014.
Font: Departament de Cultura, *Enquesta de participació cultural 2014 i 2015*.

Motius que dificulten la participació en activitats culturals, en percentatge

Font: Departament de Cultura, *Enquesta de participació cultural 2014*

Si bé en aquests darrers anys les propostes digitals han augmentat i els municipis, les associacions i la cultura popular han incrementat l'oferta cultural gratuïta, no ha estat així en el cas de les propostes més institucionals i les finançades directament o indirectament mitjançant les subvencions públiques, sobretot per part de la Generalitat. Oferir un ventall ampli de preus com ja fan molts equipaments no és suficient;

aquests han d'estar relacionats i proporcionats amb el nivell de renda de la població. Per tant, s'han de trobar maneres de garantir preus socials progressius —com passa en altres àrees de l'estat del benestar— per assegurar que el preu no és una barrera d'accés a l'oferta finançada públicament i que la contribució va relacionada amb les possibilitats de cadascun.

Una de les dificultats destacades en el no accés a la cultura està relacionada amb la disponibilitat de temps. El temps, la distribució de temps d'oci i treball, la possibilitat de conciliació familiar i/o el fet de disposar de les infraestructures de suport que ho faciliten, constitueixen un altre factor a tenir present per treballar-hi des de l'àmbit de les polítiques culturals. La situació professional, l'edat i el nivell econòmic tenen incidència en la disponibilitat de temps per destinar-lo a la cultura. En aquest cas, les dones apareixen com a col·lectiu perjudicat, segurament degut al fet que encara avui les tasques i la responsabilitat màxima de «cura» familiar hi recauen.

5. Democratitzar la cultura

Si en aquests darrers anys els recursos s'han destinat a crear oferta, és a dir, a finançar la producció i invertir en espais d'exhibició, no s'ha posat la mateixa atenció a posar-ne al dia l'ús, ni adequar-hi les condicions d'accés en funció de les necessitats de diferents grups de població. No volem dir amb això que la demanda de més ajut i suport a la creació siguin injustificades. Tot al contrari; ja hem dit abans que la cultura en general està infrafinançada, però si no es crea demanda, ni es promouen espais de participació, l'acció cultural queda «segrestada» per un reduït grup de població.

La democratització cerca incrementar el nombre de practicants —molt reduït a Catalunya—, augmentar els públics i atreure vers l'art aquella població —una mitjana d'un 50 %— que no viu la cultura de forma habitual. Modificar la composició demogràfica del públic cultural actual i fer evolucionar aquelles formes de gestió que, tot i respondre a un objectiu cultural, acaben reproduint i incrementant les desigualtats socials, és un objectiu clar que les polítiques culturals han d'assolir.

Per això, a més d'incidir en l'educació, és important pensar les polítiques de democratització de la cultura en termes de mediació cultural, fer que la cultura sigui «disponible» a més «d'accessible». Cal, doncs, assegurar la capacitat inclusiva des de l'origen, és a dir, una equitat en la capacitat, i després, des del mateix sistema cultural, vetllar per assegurar una igualtat d'oportunitats d'accés segons les condicions socioeconòmiques i les dificultats territorials de cada ciutadà.

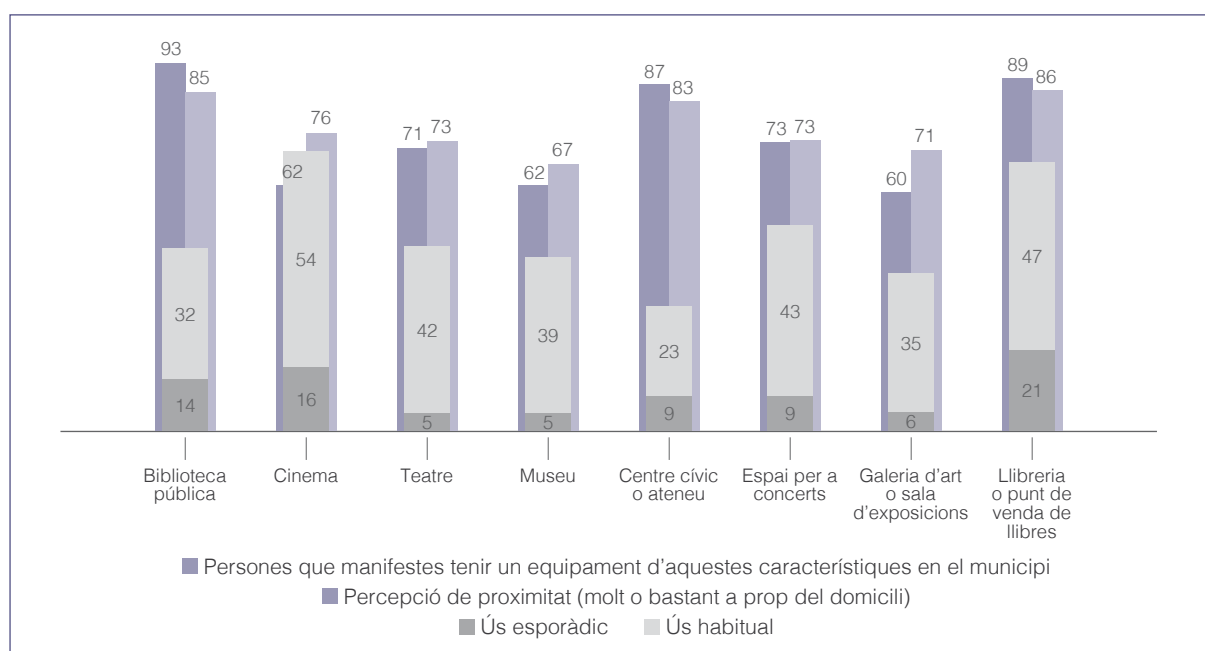
Si no es fa així, la desigualtat creixent entre aquells que gaudeixen de les propostes culturals amb suport públic i aquells que en viuen al marge pot ser el detonant d'una societat a dues velocitats.

La majoria de ciutadans és conscient de tenir a prop del seu domicili un equipament cultural: prop d'un 90 %, una biblioteca pública, una llibreria o un centre cívic; més d'un 70 % un cinema, un teatre o un espai de concerts; més d'un 60 % una galeria d'art o un museu. Però l'ús habitual que en fan no supera el 16 %, excepte en el cas de la llibreria, que s'eleva al 21 %.

Les diferències s'aguditzen encara més en considerar el grau de satisfacció de l'oferta disponible. El 30 % de les persones amb més formació i amb un nivell econòmic més elevat estan insatisfetes amb l'oferta disponible, mentre que, al contrari, gairebé el 50 % de les que tenen menys formació i un nivell econòmic més baix se situen en el «no sap no contesta», ja que se senten al marge de la mateixa qüestió.

Aquestes dades es corroboren en analitzar els resultats de l'enquesta de participació cultural publicats en les darreres estadístiques culturals de Catalunya que realitza periòdicament el Govern de la Generalitat. Mentre que més del 70 % dels ciutadans diuen escoltar música, veure la televisió o accedir a internet, un 40 % no llegeix mai llibres, un 60 % no va mai a concerts ni a exposicions, un 55 % no va al cinema i un 73 % no va mai a cap espectacle. Aquestes dades representen tot un repte per a les polítiques culturals en termes d'impacte social.

Font: Departament de Cultura, *Enquesta de participació cultural 2016*

6. El rol de les associacions com a espais de mediació

El món de l'associacionisme cultural pot jugar un paper reequilibrador important com a palanca d'accés i de cohesió. A Catalunya hi ha més de 3.000 associacions i quasi mig milió d'associats, però aquestes entitats, amb una mitjana de 10.000 € de pressupost, necessitarien més recursos per poder desenvolupar el seu potencial com a element cohesionador i educador.

Incentivar la participació cultural i promoure un major reequilibri social i territorial a través de les associacions existents haurien de ser eixos d'actuació que caldria reforçar en les polítiques de govern. Per això és important impulsar una major coordinació de tots els actors i una visió equilibrada del territori, donant joc a aquells actors que poden reforçar la seva tasca de cohesió i inclusió. Crear ponts de relació i contacte entre aquest món associatiu i el teixit més institucional no només pot crear sinergies, sinó també establir itineraris d'accés més progressius i graduals.

En molts casos les associacions i les propostes més descentralitzades són una oportunitat per convertir-se en antena, en espai de difusió, però també en promotors de nova creació i, per tant, en vehicles de democratització. Però perquè puguin dur a terme aquesta tasca, cal assegurar el suport a l'estructura i la coordinació de les xarxes associatives, així com comprometre-les en un pla de treball recíproc en favor de la democratització, l'equitat i la participació cultural.

7. Democratització *versus* democràcia cultural

La democràcia cultural consisteix a considerar la cultura, no com un objecte de consum, sinó com un terreny social de participació. Entén l'art com un factor de transformació social i el llenguatge artístic com una possibilitat de mediació entre els individus, reconeix de la mateixa manera la dignitat de totes les cultures que actuen en un territori i reconeix i dona suport a les produccions culturals populars o minoritàries respecte als estàndards culturals.

Abordar la qüestió de la democràcia cultural porta a interrogar-se sobre els drets culturals: el seu contingut, la seva definició i el seu desenvolupament. Suposa també abordar temes relacionats amb el respecte a la

diversitat cultural, la llibertat de creació i difusió, i el dret a participar en la vida cultural i en l'elaboració de les polítiques públiques. Catalunya va incloure l'enunciat «la cultura és un dret» en l'Estatut del 2006, però aquest no s'ha concretat ni desenvolupat prou.

Cal obrir nous canals de diàleg i col·laboració, replantejar la distribució de recursos, no només econòmics, sinó també humans, de talent, d'infraestructures i, en definitiva, d'oportunitats, per fer accessible a tothom allò que el sector públic és capaç de generar en un sentit ampli.

De forma resumida, l'Agenda 21 presenta la cultura com el quart pilar del desenvolupament sostenible i proposa quatre instruments: desenvolupar una estratègia cultural local, definir una carta de drets i responsabilitats culturals, incloure ciutadans i associacions en els consells de participació creats, i fer de forma regular avaluacions d'impacte cultural. Aquests quatre objectius haurien d'entrar a formar part de la nova Agenda cultural.

8. Reequilibri i equitat territorial

El rol de la Generalitat per assegurar l'equitat cultural és fonamental. En aquests darrers anys s'ha fet un esforç important per crear estructures de participació. La definició dels plans integrals n'és un exemple.

Però la participació per si sola no assegura una distribució equitativa dels recursos. En aquest moment no disposem dels mecanismes ni de les dades suficients (i, si hi són, no són d'accés públic) per avaluar i formular propostes més ajustades. És conegut l'esforç fet pels ajuntaments per pal·liar la davallada de recursos destinats a la cultura en aquests darrers anys de crisi. Els ajuntaments, en el seu conjunt, destinen una mitjana del 6,9 % del seu pressupost a la cultura, és a dir, l'esforç pressupostari que realitzen és proporcionalment 10 vegades més gran que el del Govern de la Generalitat. Assumeixen, també, un 70 % del total d'euros per habitant destinats a la cultura. Aquest esforç municipal ha tingut un paper fonamental en el manteniment de l'oferta cultural de base durant aquests anys de crisi econòmica, així com en l'emergència d'un mapa creatiu molt més descentralitzat i distribuït en el territori, que ha donat lloc a nous nodes culturals en xarxa que ha acabat creant noves centralitats que han esdevingut nous referents distribuïts de forma policèntrica per tot el territori (Temporada Alta a Girona, Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga, Xarxa de Centres d'Art, Festival Deltebre Dansa, etc.).

Tanmateix, la capacitat econòmica de tots els municipis no és homogènia i, per tant, les dades estimades en la seva globalitat poden donar diferències importants en el territori.

Despesa per habitant dels ajuntaments de Catalunya per províncies, en euros. 2016

Barcelona	67
Girona	109
Lleida	80
Tarragona	88

Font: Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas, *Datos presupuestarios de las entidades locales*.

9. Despesa pública en cultura des d'una perspectiva europea

Aquesta realitat que es dona al territori català s'observa també en l'àmbit europeu: la diferència entre els països del sud i els del nord d'Europa s'ha agreujat des de l'inici de la crisi econòmica. Això és així no solament pel que fa a euros per habitant, que és d'una relació d'1 a 4 entre els països del sud i els del nord, sinó també quant a la distribució dels fons europeus, sobretot els procedents de les convocatòries competitives, que s'han concentrat en aquests anys de crisi majoritàriament en els països del nord, mentre que els països de l'est concentraven la majoria dels fons estructurals.

Variació de la despesa pública cultural diferents estats europeus, en milions d'euros constants. 2007 i 2014

	2007	2014	Variació absoluta	Variació relativa
Espanya	6.535,62	4.263,87	-2.271,75	-34,76 %
Itàlia	5.968,58	4.507,66	-1.460,92	-24,48 %
Grècia	304,57	181,18	-123,39	-40,51 %
Portugal	601,17	408,59	-192,58	-32,03 %
França	12.990,90	14.729,25	1.738,35	13,38 %
Alemanya	9.211,13	10.697,60	1.486,47	16,14 %
Països Baixos	2.841,18	2.765,51	-75,67	-2,66 %
Bèlgica	1.548,22	1.626,06	77,84	5,03 %
Eslovènia	240,75	244,39	3,64	1,51 %
Eslovàquia	207,58	260,71	53,13	25,60 %
Hongria	562,13	743,46	181,34	32,26 %
Polònia	2.119,27	2.314,57	195,30	9,22 %
Dinamarca	1.346,86	1.446,94	100,09	7,43 %
Suècia	1.907,59	1.939,97	32,38	1,70 %
Finlàndia	833,15	887,59	54,44	6,53 %
Mostra 15 països	47.218,70	47.017,36	-201,34	-0,43 %
UE-28	58.829,59	57.672,25	-1.157,34	-1,97 %

Font: Fundació Catalunya Europa, *Estudio del gasto cultural de Europa y de los estados miembros durante la crisis 2007-2014*.

Aquestes dades ens haurien de convèncer de la necessitat de fer una aposta important per incrementar la dotació de recursos econòmics per a la cultura. No podem permetre'ns de consolidar una condició de ciutadans de segona dins de la UE. Aquesta mateixa reflexió cal fer-la a escala local a fi que se'n derivin les mesures analítiques i propositives necessàries. Per començar, cal potenciar la capacitat d'anàlisi, d'estudi i de prospectiva, sobretot en matèria d'observació del comportament i la vida dels públics en relació amb la cultura. En aquest sentit, la proposta del CoNCA de crear un observatori amb caràcter interinstitucional i amb perspectiva internacional, si s'escau amb participació d'operadors privats i associacions, constitueix un dels reptes pendents que caldria posar en marxa al més aviat possible per reforçar els fonaments des dels quals es conceben i s'orienten les polítiques culturals.

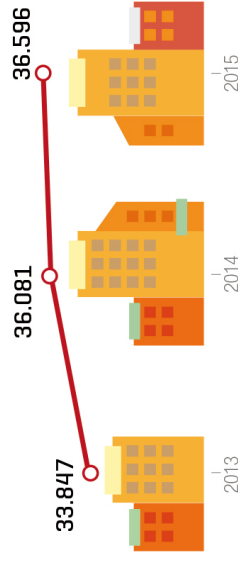
Cultura en dades

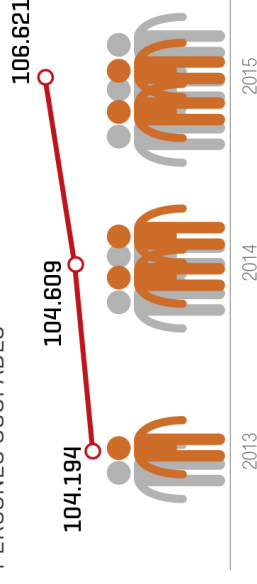
ECONOMIA DE LA CULTURA

ESTRUCTURA DEL SECTOR CULTURAL

EMPRESAS

PERSONES OCUPADES

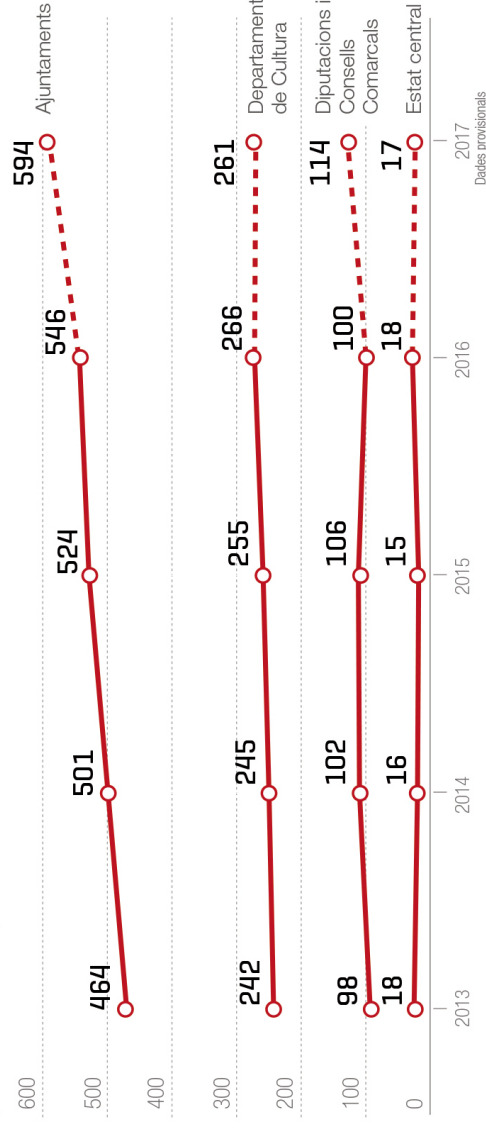

VALOR AFEGIT BRUT (VAB) en milions d'euros

DESPESA PÚBLICA CONSOLIDADA EN CULTURA DE LAS ADMINISTRACIONES CATALANES

(en milions d'euros)

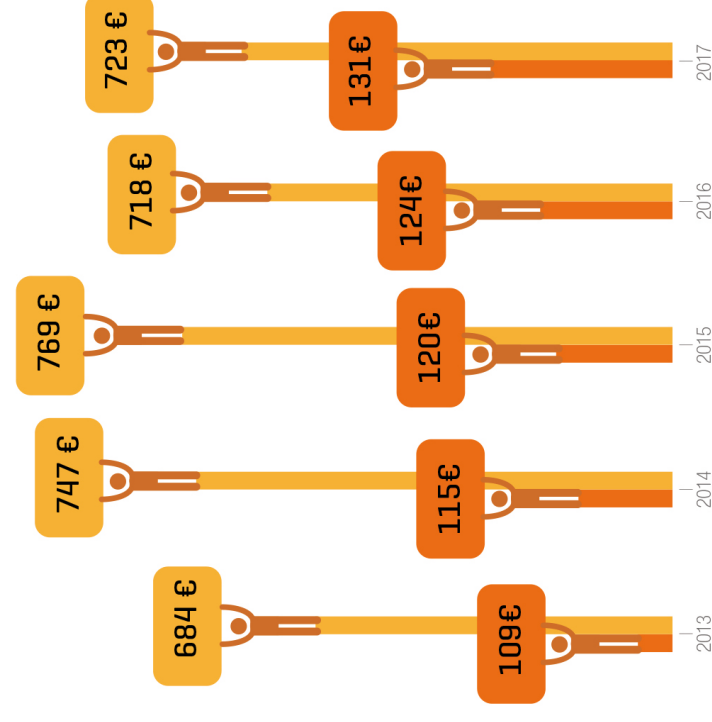

TOTAL DESPESA

DESPESA EN CULTURA PER HABITANT (en euros)

■ Pública ■ Privada

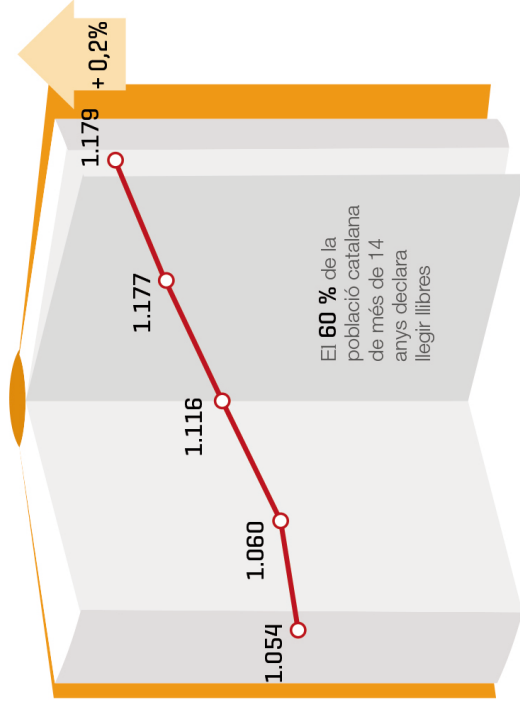

Fons: Institut d'Estadística de Catalunya, Producció i valor afegit brut de les empreses culturals; Departament de Cultura, Estadístiques culturals de Catalunya; Ministeri de Hacienda y Administraciones Públicas, Datos presupuestarios de las entidades locales i Institut d'Estadística de Catalunya, Enquesta de pressupostos familiars.
Nota: l'any 2017 és estimat a partir dels pressupostos aprovats

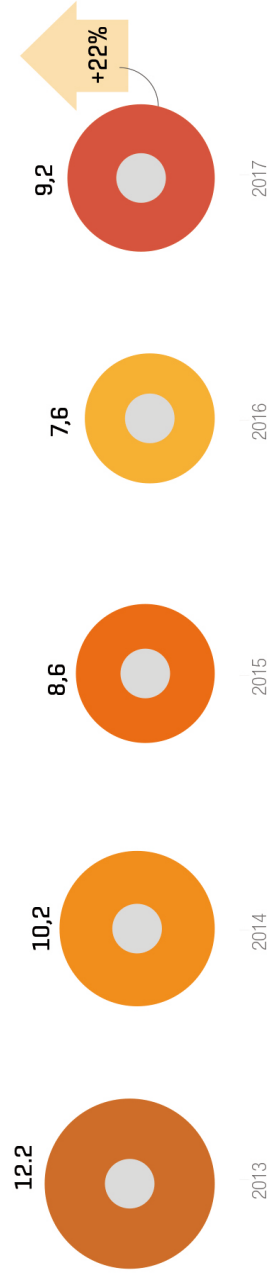
FACTURACIÓ DE LA INDÚSTRIA CULTURAL

(en milions d'euros)

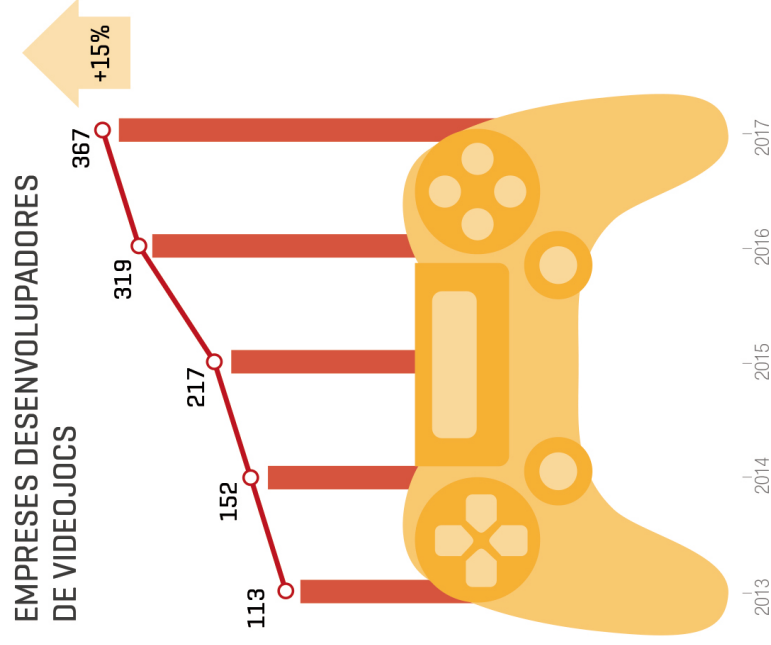
EDITORIALS

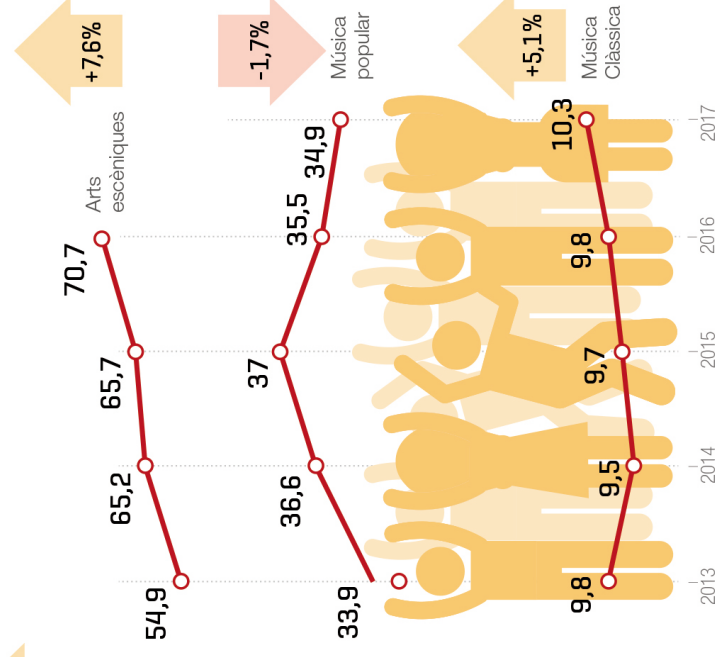
DISCOGRÀFIQUES

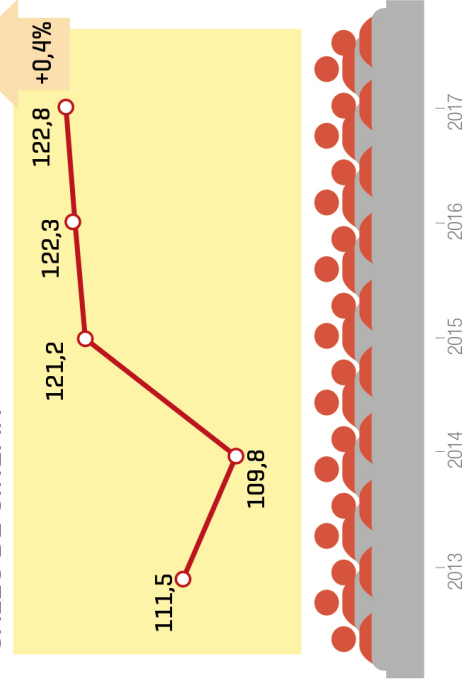
EMPRESSES DESENVOLUPADORES DE VIDEOJOCOS

MÚSICA EN VIU I ESPECTACLES

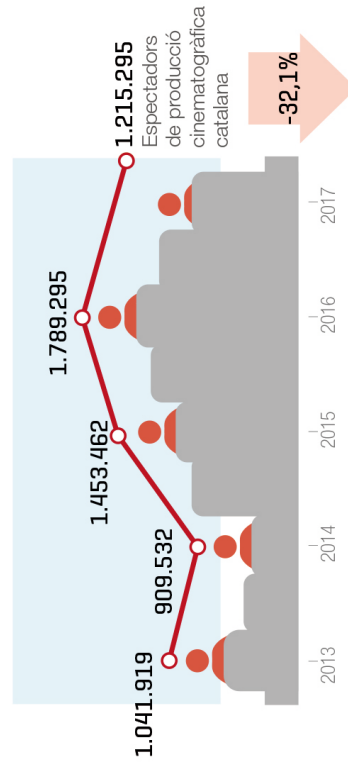
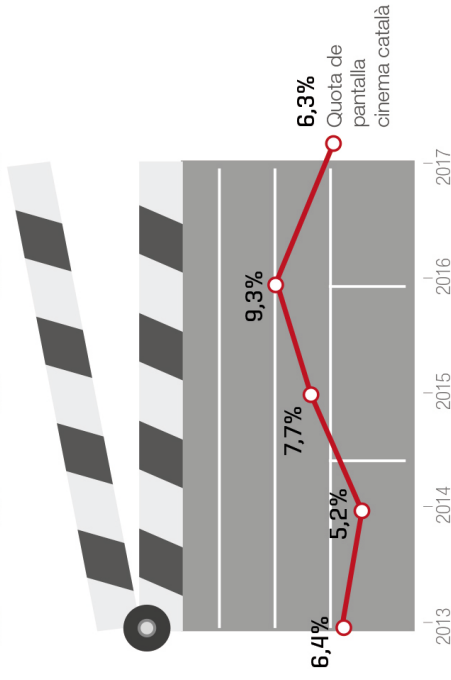
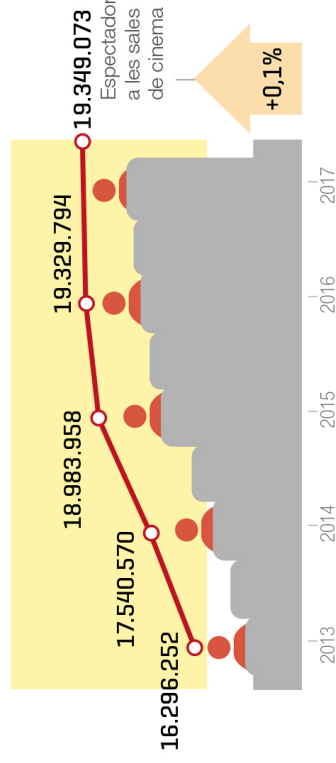
SALES DE CINEMA

Font: Federación de Gremios de Editores de España, Comercio Interior del libro en España, Anuari de la música, Institut Català de les Empreses Catalanes, Llibre blanc de la indústria catalana del videojoc i Memòries ICEC.

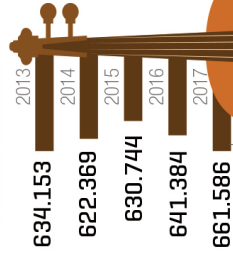
PÚBLICS DE LA CULTURA

CINEMA

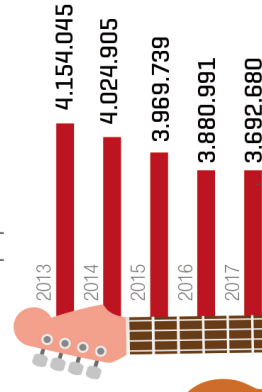

MÚSICA EN VIU

Assistents concerts música clàssica

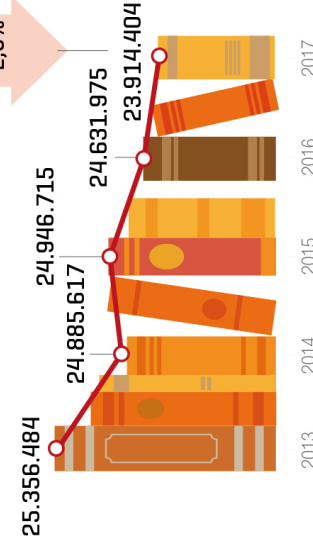
Assistents concerts música popular

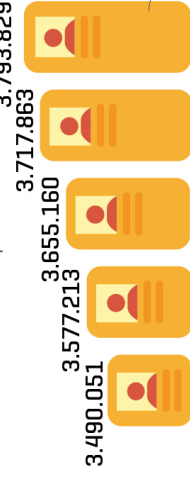
El nombre de concerts en música en viu durant el 2016 s'ha reduït

BIBLIOTECQUES

Visites

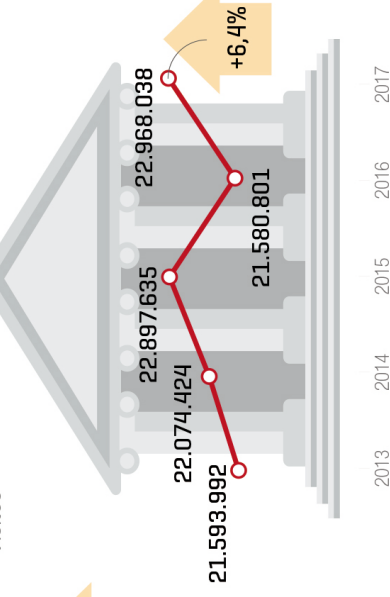

Carnets de biblioteques

MUSEUS I COL·LECCIONS

Visites

ARTS ESCÈNIQUES

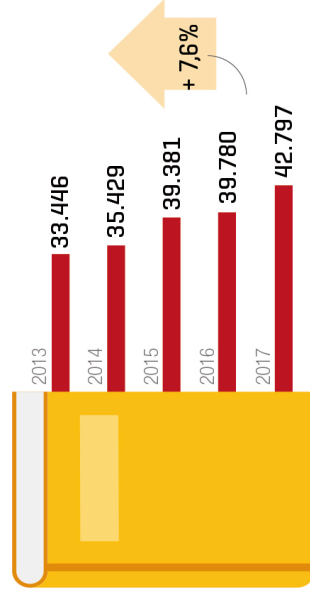
Espectadors TEATRE

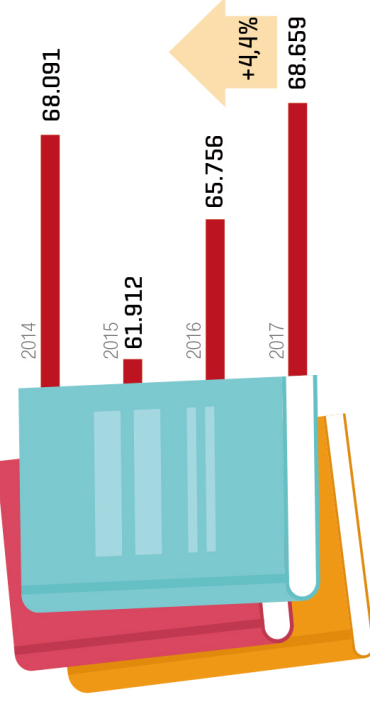
Fonts: Institut Català de les Empreses Catalanes, Memòries; Departament de Cultura, Cercador d'estadístiques de biblioteques públiques de Catalunya i Direcció General del Patrimoni Cultural del Departament de Cultura.

ACTIVITAT DEL SECTOR CULTURAL

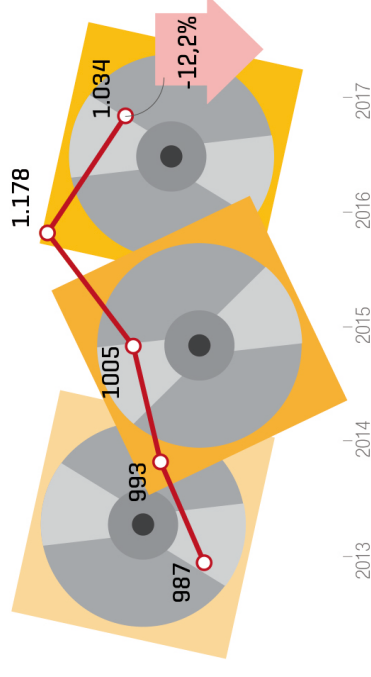
TÍTOLS EDITATS

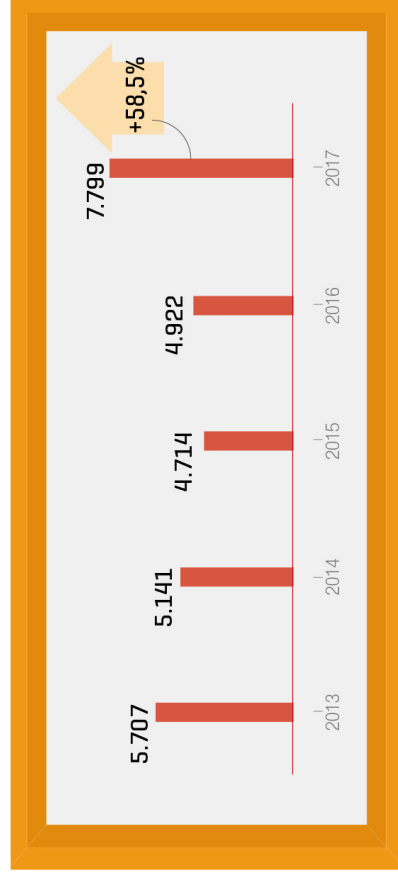
ACTIVITATS REALITZADES PER LES BIBLIOTECUES

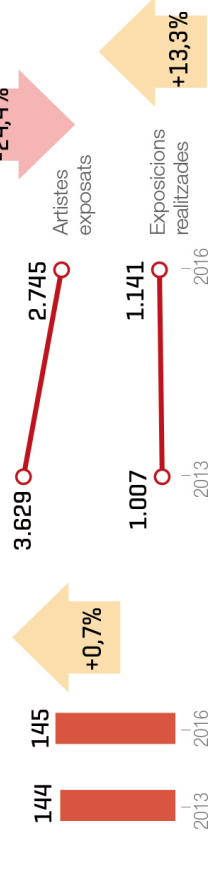
NOMBRE D'ÀLBUMS EDITATS EN CATALÀ

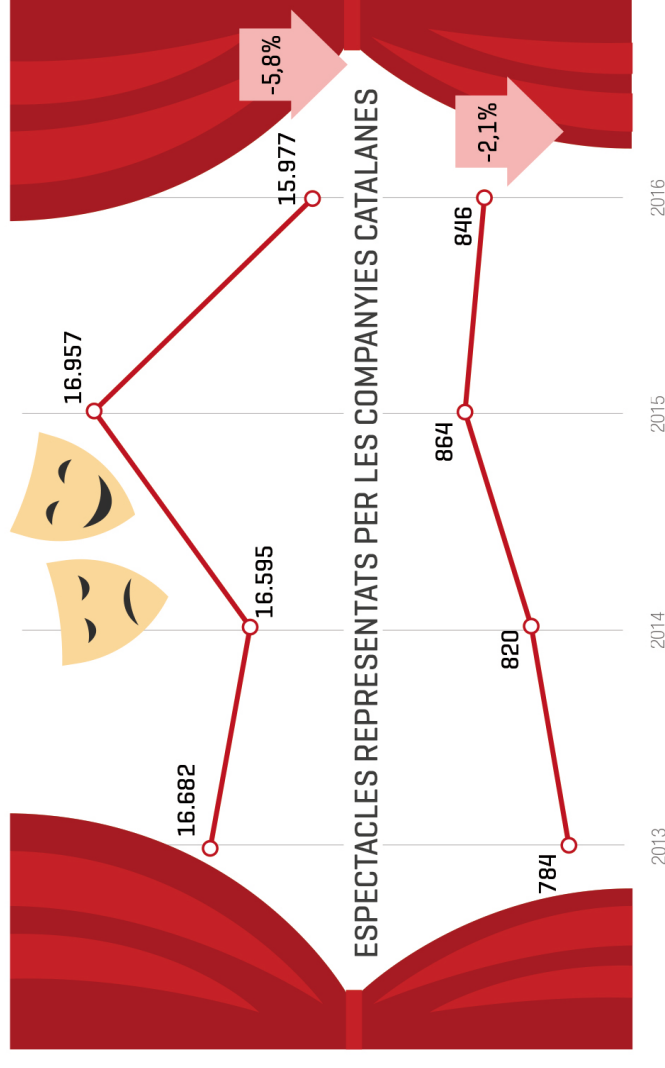
ACTIVITATS DE MUSEUS I COL·LECCIONS

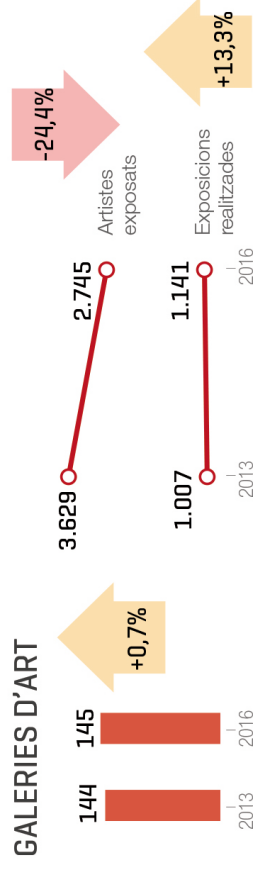
GALERIES D'ART

REPRESENTACIONS PROGRAMADES PELS TEATRES DE CATALUNYA

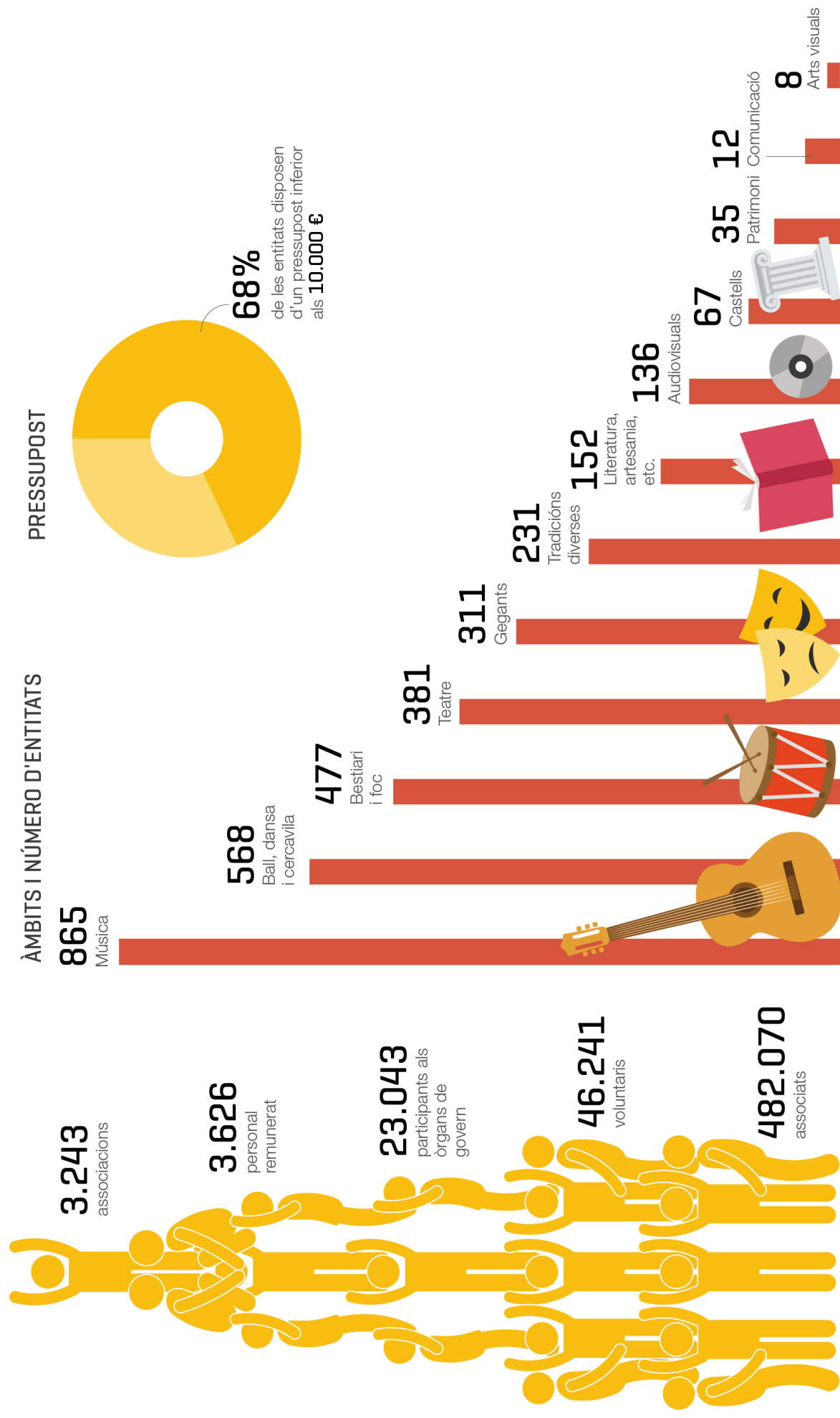
ESPECTACLES REPRESENTATS PER LES COMPANYIES CATALANES

Fonts: Departament de Cultura, Cercador d'estadístiques de biblioteques públiques de Catalunya; Departament de Cultura, Estadístiques culturals de Catalunya; Direcció General del Patrimoni Cultural del Departament de Cultura.

ASSOCIACIONISME

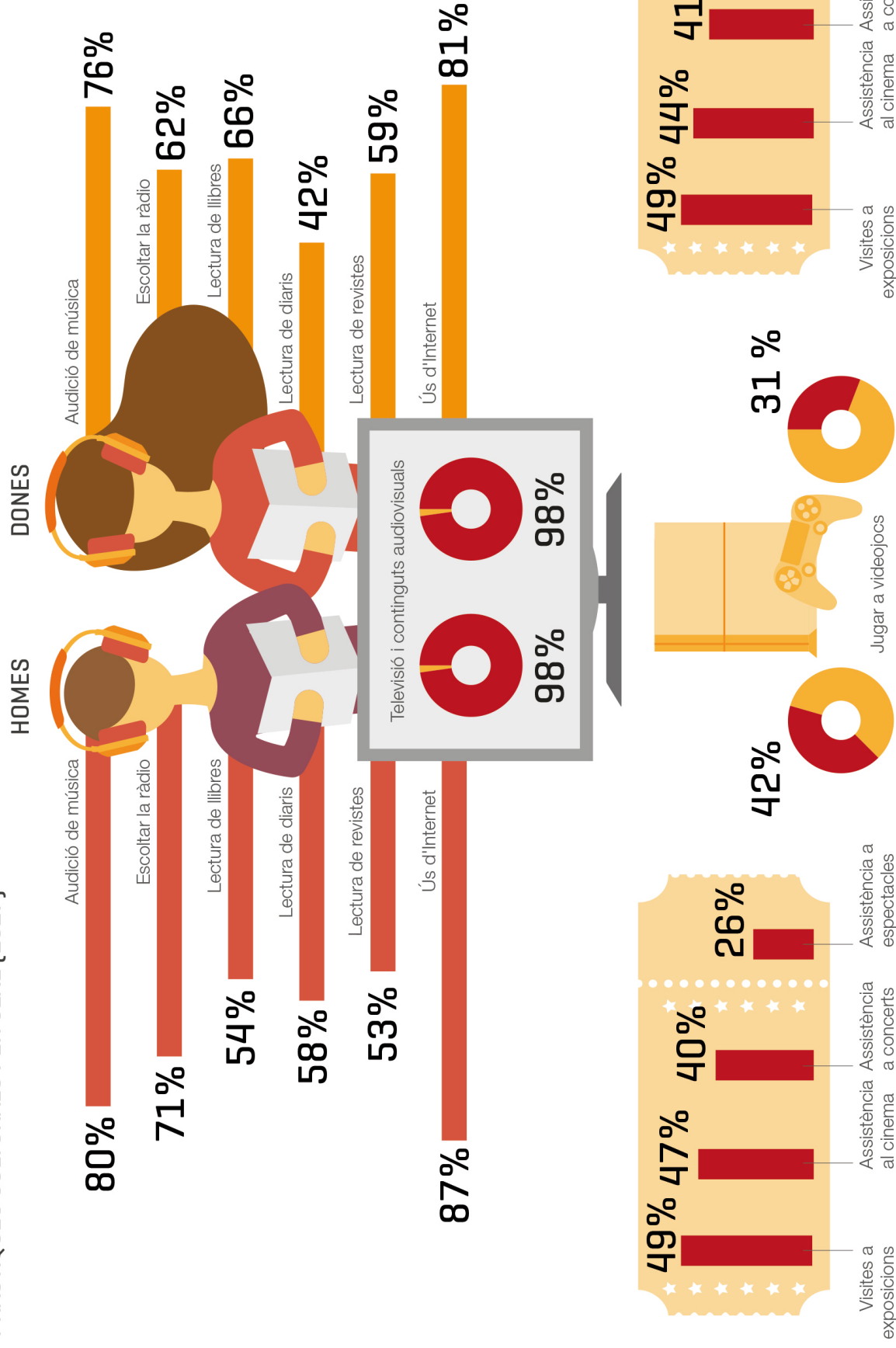
Dades del 2016

Font: Departament de Cultura, DeCultura 57. Estadística del tercer sector cultural de Catalunya 2016.

GÈNERE

PRACTIQUES CULTURALS PER SEXE [2017]

Font: Departament de Cultura, Estadístiques culturals de Catalunya.

Notes

[illegible]

Co NC A

Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

**Generalitat
de Catalunya**

